

Προορισμός του ανθρώπου ο αγιασμός: η ιστορία μίας αφανούς γυναίκας

[/ Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η γιορτή των Αγίων Πάντων καθιερώθηκε από την Ορθόδοξη Εκκλησία ακριβώς επειδή υπήρξαν και υπάρχουν κάποιες ψυχές που αγιάζουν, αλλά μένουν πάντα στην αφάνεια, και δεν θα αναγνωριστούν ούτε και θα αγιοκαταταγούν ποτέ. Η αγιοκατάταξη, δηλαδή η ανακήρυξη από την ορθόδοξη εκκλησία κάποιου εις Άγιον, γίνεται πάντα πολλά χρόνια μετά τον θάνατό του, σε αντίθεση με τους Παπικούς που έχουν ονομάσει αγίους και ανθρώπους που ακόμα είναι στην ζωή. Η ορθόδοξη άποψη είναι πως χρειάζεται να διαπιστωθεί ότι ο άνθρωπος έφτασε μέχρι την ώρα του

θανάτου του χριστιανικά και με μετάνοια και επίσης να δοθεί μαρτυρία από πολλούς για τη ζωή του ώστε να πιστοποιηθεί η αγιότητά του. Συχνά και ο Θεός δίνει κάποιο σημάδι ότι ο άνθρωπος αυτός Τον έχει ευαρεστήσει.

- [του Σωτήρη Ι. Στυλιανού, Συνταξιούχου Βιβλιοθηκονόμου, Πτυχιούχου Νομικής και Θεολογικής](#)

Την περίπτωση μιας τέτοιας γυναίκας θα ήθελα να σας αναφέρω.

Η Αικατερίνη Καρανίκα το γένος Ζορμπά, η μικρή αδερφή του διάσημου Αλέξη Ζορμπά, γεννήθηκε στο Καταφύγι Πιερίων γύρω στα 1850. Παντρεύτηκε σε μικρή ηλικία και έφερε στον κόσμο έντεκα παιδιά από τα οποία άλλα πέθαναν σε πολύ μικρή και άλλα σε νεαρή ηλικία και μόνο πέντε έφτασαν να γεράσουν. Τρία από τα παιδιά της μετανάστευσαν και έζησαν στην Αμερική.

Η Αικατερίνα Καρανίκα με την Εγγονή της Μαίρη Σύρμου Δημοκίδου και έναν συγγενή τους. Βέροια, 1926.

Η Αικατερίνη ήταν γενναία, φιλομαθής, δραστήρια, εφευρετική στο να κάνει το καλό και πιστή χριστιανή. Είχε και φοβερό χιούμορ.

Ήταν ακόμη πολύ λιτοδίαιτη και γινόταν πάντα θυσία για τους άλλους.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής της βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη μαζί με την πολύτεκνη οικογένεια της κόρης της Ελευθερίας Σύρμου.

Από την κόρη αυτή, τον γαμπρό της και τα εγγόνια έχω ακούσει όσα θα διηγηθώ εδώ.

Στη διάρκεια της κατοχής και κυρίως αμέσως μετά, στα 1945 περίπου, τα παιδιά της από την Αμερική της έστελναν επιταγές και εκείνη, αφού έδινε ένα μέρος από τα χρήματα στο γαμπρό της με τον οποίο έμενε, πήγαινε κρυφά και μοίραζε τα υπόλοιπα στις οικογένειες της γειτονιάς όπου ζούσαν, στην οδό Κασσάνδρου, σε όσους είχαν ανάγκη. Όσοι ευεργετούνταν έτσι τακτικά, βρέθηκαν στην κηδεία της και φανέρωσαν τις μυστικές αυτές ελεημοσύνες της.

Όταν κάποιος χρειαζόταν ένα ποσό που η ίδια δεν διέθετε, άλλωστε ήταν φτωχή όπως και οι συγγενείς με τους οποίους ζούσε, ζητούσε δανεικά για να εξυπηρετήσει αυτόν που τα χρειαζόνταν. Εάν αυτός ο τελευταίος δεν τα επέστρεφε στον συμφωνημένο χρόνο, εκείνη ζητούσε δανεικά από άλλον, επέστρεφε το δάνειο στον πρώτο και έτσι λειτουργούσε σαν μια άτυπη Τράπεζα.

Συγχωρούσε και δικαιολογούσε όσους την αδικούσαν. Ήταν τακτική στην εκκλησία, εξομολογούνταν και κοινωνούσε πάντα. Ήταν άνθρωπος της προσευχής. Ακόμη, ήταν κοντά στα νεαρά εγγόνια της, στις παρέες τους με τις οποίες διασκέδαζαν με τις κιθάρες τους στο σπίτι και, όταν χρειάστηκε, μάζεψε χρήματα από τη γειτονιά για να στείλει την έφηβη εγγονή της στο συνοικιακό σινεμά όπου είχαν πάει εκείνο το απόγευμα οι φίλες της, οπότε η μικρή ένιωθε μόνη και λυπημένη.

Το 1949 ήταν πια 98 χρονών και κατάκοιτη για λίγους μήνες. Κάθε Κυριακή μετά τη λειτουργία ερχόταν στο σπίτι ο ιερέας και την κοινωνούσε. Ένα βράδυ Κυριακής στο δωμάτιο όπου βρισκόταν η Αικατερίνη στο κρεβάτι ήταν και άλλοι πέντε άνθρωποι, ο γαμπρός και η θυγατέρα της, δύο από τα εγγόνια της και μία νεαρή φιλοξενούμενη. Η γιαγιά άρχισε να μιλάει μόνη της. Τη ρώτησαν με ποιόν μιλούσε και απάντησε πως μιλούσε με τα πεθαμένα παιδιά της αναφέροντας ένα ένα τα ονόματά τους. Ανέφερε ανάμεσα στα άλλα και το όνομα του ξενιτεμένου γιου της που είχε πεθάνει στην Αμερική πριν από δύο χρόνια, αλλά δεν της το είχαν πει για να μην την λυπήσουν. Όλοι οι παριστάμενοι έμειναν άναυδοι. Προφανώς ήταν εκεί οι ψυχές τους για να την παραλάβουν. Έπειτα ζήτησε από την

κόρη της να πάει κοντά της και να την αγκαλιάσει ώσπου να την πάρει ο ύπνος, όπως είπε. Και τότε ξεψύχησε ήρεμα. Αμέσως ένα υπέροχο άρωμα ξεχύθηκε στο δωμάτιο και όλοι άρχισαν να ψάχνουν για να βρουν από πού έβγαινε. Τέλος, ο γαμπρός της κατάλαβε, έκανε το σταυρό του και είπε «Αυτό είναι ολοφάνερο σημάδι. Ο Θεός αγίασε τη γιαγιά μας.».

Την ιστορία αυτή την έχω ακούσει και από τα πέντε πρόσωπα που υπήρξαν μάρτυρες του περιστατικού. Η Αικατερίνη ήταν η γιαγιά της γιαγιάς μου Μαίρης Δημοκίδου και θέλω να ελπίζω ότι η ευλογία της αγιότητάς της φτάνει μέχρι και σε εμένα τον ανάξιο. Μακάρι να μπορούσαμε να την μιμηθούμε όλοι μας.

ΠΗΓΗ: [ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ](#)